

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A.R.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 października 2017 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w Ł., zawartego w postanowieniu tego Sądu z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt IV K (...), o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy umotywował wniosek tym, że wpłynął do niego akt oskarżenia przeciwko A.R., w stosunku do którego zastosowano tymczasowe aresztowanie poprzez umieszczenie go - zgodnie z zaleceniami biegłych lekarzy zawartymi w opinii z dnia 20 marca 2017 r. - w Zakładzie Karnym Nr (...) w Ł., gdyż jednostka ta zapewniała całodobową opiekę lekarską i pielęgniarскую, czego zapewnić nie był w stanie Areszt Śledczy w Ł.. W związku z powyższym, zdaniem Sądu występującego z niniejszą inicjatywą, uczestnictwo oskarżonego w czynnościach procesowych w tym Sądzie łączyć się będzie z koniecznością wielogodzinnych podróży z Ł. do L., co mogłoby wpłynąć na pogorszenie stanu zdrowia oskarżonego, a także wygeneruje znaczne koszty. Dlatego też za odejściem od właściwości miejscowej sądu przemawiać mają względy szybkości postępowania, ekonomiki procesowej, jak i konieczność zapewnienia podsądnemu możliwości realnej obrony poprzez osobiste uczestnictwo w rozprawie. W

konsekwencji Sąd Okręgowy stwierdził, że uzasadnione jest przekazanie niniejszej sprawy w trybie art. 37 k.p.k. Sądowi Okręgowemu w Ł., którego siedziba znajduje się najbliżej miejsca pobytu oskarżonego, gdyż wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wystąpienie Sądu Okręgowego w Ł. nie okazało się zasadne.

Wprawdzie rzeczywiście od dawna w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dobrem wymiaru sprawiedliwości w ujęciu art. 37 k.p.k. uzasadniającym przekazanie sprawy w omawianym trybie jest także potrzeba skutecznego doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, co byłoby mało realne, bądź zupełnie niemożliwe z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu (zob. np. postanowienie SN z dnia 19 kwietnia 2012 r., III KO 13/12, LEX nr 1163346 i przywołane tam judykaty). Akcentuje się niekiedy również, że przesłanka do przekazania sprawy zrealizuje się wówczas, gdy z uwagi na stan zdrowia oskarżonego istnieje realne zagrożenie dla sprawnego przeprowadzenia postępowania przez sąd właściwy w związku z koniecznością dojazdów podsądnego do sądu, i to pod opieką (zob. np. postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2008 r., III KO 55/08, LEX nr 448977).

Rzecz jednak w tym, że w sprawie niniejszej nie można bez żadnych wątpliwości stwierdzić, że tego rodzaju sytuacja wystąpiła, a inicjatywa Sądu Okręgowego jawi się jako co najmniej przedwczesna. Wskazać bowiem trzeba, że opinia na którą powołuje się Sąd wydana została w dniu 20 marca 2017 r., a więc na kilka miesięcy przed wystąpieniem przez Sąd o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k.

Z opinii tej zaś wynika, jak podaje sam Sąd Okręgowy, że stan zdrowia A.R. uległ poprawie. Sąd Najwyższy winien zawsze oceniać przy tym stan faktyczny i prawny sprawy na dzień podjęcia decyzji. Sąd Okręgowy wprawdzie słusznie wskazał, że owa opinia stanowiła podstawę umieszczenia A.R. w jednostce penitencjarnej w Ł., jako zapewniającej wymaganą opiekę, co miało miejsce jeszcze w postępowaniu przygotowawczym. Sąd ten pomija jednak okoliczność, że jeszcze przed skierowaniem aktu oskarżenia do Prokuratury Okręgowej w Ł. wpłynęło pismo z Zakładu Karnego Nr (...) w Ł. z dnia 24 lipca 2017 r., w którym

wskazano, że doszło do zakończenia leczenia szpitalnego A.R.. W związku z tym wystąpiono o wydanie nakazu wydania oraz przetransportowania w celu osadzenia zgodnie z obowiązującą rejonizacją (k. 594), co nie zostało zrealizowane. Do tej okoliczności Sąd Okręgowy w ogóle się nie ustosunkował.

Wskazane tu okoliczności przekonują zatem, że inicjatywa Sądu Okręgowego – w aktualnym stanie sprawy - nie może zostać uwzględniona. Odstąpienie od właściwości miejscowej w trybie art. 37 k.p.k. ma bowiem charakter wyjątkowy i to rolę sądu występującego z wnioskiem powinno być powołanie takich okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie omawianej konstrukcji procesowej, co w sprawie niniejszej nie nastąpiło.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

as